

for ham og for Familien, synes jeg ikke, der er megen Fordel derved; men paa den anden Side synes jeg ogsaa, at det er meget humant at lade den Bestemmelse staa, at Øvrigheden skønner over, hvor vidt der er Omstændigheder, der tale for, at vedkommende ikke selv har forskyldt de Forhold, hvori han befinder sig, og at han derfor ikke er i Stand til at betale sit Underholdsbidrag. Jeg maa derfor tilraade, at vi blive ved denne mildere Bestemmelse, og jeg anbefaler det høje Ting at stemme mod dette og de andre Ændringsforslag, som jeg har talt imod.

Lewinsky: Jeg kan ganske tiltræde de almindelige Betragtninger, som den ærede Ordfører gjorde sig til Tolk for angaaende dette Lovforslag, særlig, at man skulde tage Hensyn først og fremmest til Barnet, at det er Barnet baade først og sidst, havde jeg nær sagt, det gælder om at værne og beskytte ved denne Lov, disse Børn, som jo udgøre et ikke ringe Procenttal af de Børn, der fødes her i Landet, og som — det maa man erkende — ere fuldstændig uskyldige i de uheldige Forhold, hvorunder de sættes ind i Livet, og derfor fra Samfundets Side bør have al den Beskyttelse, som det er muligt at skaffe dem. Men jeg kan ikke indse, at det ærede Flertal i Grunden er gaaet rigtigt frem efter denne Synsmaade ved i alt Fald enkelte af de Ændringsforslag, der ere stillede til Lovforslaget. Dette gælder særlig med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1 med den deri indsatte Bestemmelse om, at den Forøgelse af Byrden, der muligvis kunde lægges over paa Faderen med Hensyn til Barnets Forsørgelse, ikke skal gælde overfor et Barn, hvis Moder med andre Fædre har Børn under 14 Aar. Det forekommer mig, at man her ved denne Bestemmelse rammer netop Børnene. Der er ingen Tvivl om, at den Moder, som har to Børn at sørge for eller har et Barn i Forvejen og faar et, vil sidde under vanskeligere økonomiske Forhold og vil have vanskeligere ved at sørge for sine Børn. Er der Spor af Rimelighed i, at det skal tages i Betragtning, saaledes at Faderen skal skaanes i dette Tilfælde, idet man ikke kan paalægge ham større Byrder med Hensyn til sine Børn. Jeg finder, at det her først og fremmest maa være Barnet, man skal tage Hensyn til; men man kan her udsætte det for at komme til at lide Nød, medens Faderen skaanes, fordi Moderen til dette Barn har et Barn i For-

vejen med en anden Fader. Jeg kan ikke indse andet, end at man her gaar bort fra den Betragtning, at det først er Barnet, man skal tage Hensyn til, og at man her synes at ville beskærme Faderen for at kunne komme til at yde noget mere Bidrag, end rimeligt er. Der henvises til, at saadan en Moder i alt Fald kan henvende sig til Kommunen, hvis hun ikke kan klare sig, kan henvende sig til Fattigvæsenet, hvis Faderens Bidrag ikke kan faas; men jeg kan ikke indse, at der er stor Grund til, at Kommunen skal bære Byrden for at skaane en Fader, naar han har Raad til at sørge for sit Barn. Jeg synes, at man først og fremmest maa forlange, at Forældrene, der have sat Børn i Verden, sørge for disse, og først naar deres Forsørgelsesevne svigter, tør man henvende sig til det offentlige. Saalænge man kan lægge Forsørgelsespligten over paa Forældrene, og saa længe de have Evnen, er det rimeligt, at de betale, og at det offentlige ikke skal træde til.

Noget lignende kan gøres gældende med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 11 til § 4. Ifølge § 4 tilkommer der Moderen til et udenfor Ægteskab født Barn Ret til at faa fra Kommunen det Tilskud, som Faderen ikke betaler, uden at det regnes for en hende ydet Fattighjælp. Men der tilføjes saa ved Ændringsforslag Nr. 11 den Bestemmelse, at hvis Moderen har flere Børn og med mere end een Mandsperson, skal den Understøttelse, hun faar, regnes hende til Fattighjælp. Jeg kan heller ikke se andet, end at man her rammer urigtigt, ikke hvor man bør ramme. Hvis denne Moder ikke vil have Fattighjælp, men hellere vil sulte og slide sammen med sine Børn, rammer man blot Barnet tilligemed Moderen. Men er hun ligegyldig og maa-ske modtager Fattighjælp i Forvejen, betyder det i Virkeligheden ikke noget for hende, om hun skal have yderligere Fattighjælp. Det er givet, at de, der først have faaet Fattighjælp, sandelig ikke betragte det som nogen Skade, om den Hjælp, de modtage, bliver større eller mindre, de ville snarere søge saa vidt muligt at faa en saa stor Fattighjælp som muligt. Man rammer derfor ikke den, som man vistnok vilde ramme, Kvinden, som har flere Børn med mere end een Mandsperson. Man synes, at hun bør straffes herfor — saaledes opfatter jeg i alt Fald Flertallet paa dette Punkt —, men det forekommer mig ikke, at man i Grunden rammer den, som man vil ramme. Enten rammer man hendes Børn, i det Tilfælde at hun ikke vil